

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0005 van 9 januari 2013
in de zaak 1112/0744/A/4/0663

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pieter JONGBLOEDT
kantoor houdende te 1000 Brussel, Jan Jacobsplein 5
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **gemeente HEIST-OP-DEN-BERG**, vertegenwoordigd door het college
van burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Cies GYSEN
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering ingesteld met een aangetekende brief van 21 juni 2012 strekt tot de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente HEIST-OP-DEN-BERG van 8 mei 2012, waarin wordt beslist de woning van de verzoekende partij te beschouwen als “niet vergund geacht” en als “niet vergund geacht” op te nemen in het vergunningsregister.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 24 oktober 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Pieter JONGBLOET en Yannick BALLON die verschijnen voor de verzoekende partij en advocaat Alisa KONEVINA die loco advocaat Cies GYSEN verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

De verzoekende partij is eigenaar van een woning gelegen te [REDACTED].

De verwerende partij beslist op 8 mei 2012 om deze woning als “niet vergund geacht” te beschouwen en als “niet vergund geacht” op te nemen in haar vergunningsregister. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...

Overwegende dat bestaande constructies opgericht in de periode vanaf 22 april 1962 tot de inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij zijn gelegen (Gewestplan Mechelen, 5 augustus 1976), worden geacht vergund te zijn, tenzij het vergund geacht karakter wordt tegengesproken door een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie;

Indien met betrekking tot een vergund geachte constructie handelingen zijn verricht die niet aan de voorwaarden van art. 4.2.14 §1 en §2 van de VCRO voldoen, worden deze handelingen niet door de vermoedens, vermeld in dit artikel, gedekt;

Overwegende dat het tegenbewijs niet meer kan geleverd worden eens de constructie één jaar als vergund geacht opgenomen is in het vergunningenregister. Deze regeling geldt niet voor constructies gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied. Ruimtelijk kwetsbare gebieden zijn groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, grote eenheden natuur, grote natuur in ontwikkeling en ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen;

Overwegende dat volgens de gegevens vermeld op de kadastrale legger de constructie(s) werd(en) opgericht tussen 1919 en 1930;

Overwegende dat de constructie niet gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied;

Overwegende dat op 13 mei 1980 een bouwvergunning werd verleend voor het verbouwen van de woning [REDACTED] 14 onder volgende voorwaarde: “de bestaande woning moet afgebroken zijn 6 maanden na het betrekken van de nieuwe woning”;

Overwegende dat uit de bouwplannen, gevoegd bij voormelde vergunning, blijkt dat de woning [REDACTED] 12 moest afgebroken worden binnen de 6 maanden na het betrekken van de nieuwe woning ([REDACTED] 14);

Overwegende dat de woning [REDACTED] 12 tot op heden nog steeds niet werd afgebroken;

Overwegende dat bijgevolg niet voldaan is aan de voorwaarde opgelegd in de bouwvergunning afgeleverd op 23 mei 1980;

*Overwegende dat de woning [REDACTED] 12 derhalve niet kan worden opgenomen in het vergunningenregister als “vergund geacht” conform art. 5.1.3 §2 van de VCRO.
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 22 mei 2012 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 21 juni 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift geen vermelding bevat van de hoedanigheid van de verzoekende partij:

*“ ...
Evenwel dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift tot annulatie nalaat om de hoedanigheid, waarin mevrouw [REDACTED] het annulatieberoep instelt, te vermelden. Er wordt enkel bepaald dat mevrouw [REDACTED] de “beroepster” is. Het verzoekschrift tot annulatie specificeert aldus niet of mevrouw [REDACTED] de persoon is “die beschikt over zakelijke of persoonlijke rechten ten aanzien van een constructie die het voorwerp uitmaakt van een registratiebeslissing”, of dat zij de persoon is “die deze constructie feitelijk gebruikt”. Daarnaast is het eveneens mogelijk dat mevrouw [REDACTED] het annulatieberoep in haar hoedanigheid van “natuurlijke persoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ingevolge de registratiebeslissing kan ondervinden”, heeft ingesteld. Het verzoekschrift bevat op dat punt echter geen verduidelijking.
...”*

De verzoekende partij repliceert dat zij het beroep heeft ingesteld in haar hoedanigheid van natuurlijke persoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ingevolge de registratiebeslissing kan ondervinden en dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een woning waarvan zij de eigenaar is.

Beoordeling door de Raad

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een registratiebeslissing betreft.

Art. 4.8.16, §1, 1° VCRO bepaalt dat de beroepen bij de Raad kunnen worden ingesteld door de persoon die beschikt over zakelijke of persoonlijke rechten ten aanzien van een constructie die het voorwerp uitmaakt van een registratiebeslissing of die deze constructie feitelijk gebruikt.

De bestreden beslissing vermeldt in artikel 2:

“Dit besluit per aangetekende zending over te maken aan mevrouw █████, █████, eigenaar van de betreffende woning en de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar”

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt derhalve dat de verzoekende partij eigenaar is van het voorwerp van de registratiebeslissing.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 2° VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij voert aan dat het verzoekschrift niet de juiste verwerende partij aanduidt en geen vermelding bevat van het volledige adres van de verwerende partij:

“ ...

Het verzoekschrift duidt als verwerende partij met name “de gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door zijn college van burgemeester en schepenen, waarvan de kantoren gelegen zijn ten gemeentehuize van en te 2220 Heist-op-den-Berg”, aan.

Evenwel dient in casu niet de gemeente Heist-op-den-Berg, maar wel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg als verwerende partij te worden aangeduid.

*Zoals hierboven reeds werd opgemerkt heeft Uw Raad voor Vergunningsbetwistingen met name reeds in een arrest van 17 april 2012, met betrekking tot een vordering tot vernietiging van een beslissing van de gemeente Brasschaat, waarbij geweigerd werd om een constructie in het vergunningenregister op te nemen, geoordeeld dat, aangezien het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de auteur was de bestreden beslissing, **ook het college van burgemeester en schepenen en niet de gemeente Brasschaat, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, als de verwerende partij diende te worden aangeduid.***

... ”

*In casu heeft de verzoekende partij evenwel slechts de gemeente Heist-op-den-Berg als verwerende partij aangeduid, alhoewel de bestreden beslissing duidelijk door **het college van burgemeester en schepenen** van de gemeente Heist-op-den-Berg werd genomen.*

... ”

De verzoekende partij repliceert dat de Raad een inquisitoriale bevoegdheid heeft en zelf de verwerende partij aanduidt en dat zij voldoende duidelijk het voorwerp van de vordering heeft aangeduid.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift het voorwerp van het beroep als volgt omschreven:

“Beroepster heeft hierbij de eer U in toepassing van artikel 5.1.3. §3 VCRO een beroep tot nietigverklaring te laten geworden, gericht tegen het Besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg dd. 8 mei 2012 houdende opname van de woning gelegen aan de [REDACTED] 12 te 2220 Heist-op-den-Berg als “niet vergund geacht” op te nemen in het vergunningenregister van de gemeente Heist-op-den-Berg.”

De omschrijving van het voorwerp in het verzoekschrift is voldoende duidelijk om de Raad, die een inquisitoriale bevoegdheid heeft, toe te laten het college van burgemeester en schepenen, de auteur van de bestreden beslissing, aan te duiden als verwerende partij.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.2.14, §1 VCRO.

Ze zet uiteen:

“... ”

Doordat in het bestreden besluit enerzijds uitdrukkelijk wordt erkend dat de woning gelegen aan de [REDACTED] nr. 12 werd opgetrokken tussen 1919 en 1930, en dus in ieder geval voor de inwerkingtreding van de Organieke stedenbouwwet van 29 maart 1962, doch anderzijds wordt gesteld dat deze woning niet vergund kan worden geacht, nu de afbraak ervan bij wijze van voorwaarde werd opgelegd in een stedenbouwkundige vergunning voor de verbouwing van een andere woning, en deze afbraak nooit werd uitgevoerd.

Terwijl, uit de in het middel aangehaalde bepaling blijkt dat bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden vóór 22 april 1962, voor de toepassing van deze codex te allen tijde geacht worden te zijn vergund,

En terwijl, niet kan worden betwist dat de betrokken woning een bestaande woning is, waarvan is aangetoond dat ze gebouwd werd voor 22 april 1962

En terwijl, op basis van de in het middel aangehaalde bepaling volgt dat dientengevolge de betrokken woning te allen tijde als vergund moet worden geacht,

En terwijl, bovendien het feit dat de afbraak van een vergunde of vergund geachte woning wordt opgelegd als voorwaarde of last voor de verbouwing van een andere woning, op geen enkel karakter afbreuk kan doen aan het vergund karakter van deze af te breken woning, en deze woning daardoor met andere woorden niet “onvergund” wordt,

Zodat, het bestreden besluit, door ondanks de vaststelling dat de betrokken woning werd gebouwd voor 22 april 1962 tóch te oordelen dat de woning als “niet-vergund” moet worden opgenomen in het vergunningenregister, artikel 4.2.14, §1 schendt.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Een stedenbouwkundige vergunning is, zoals bekend, één en ondeelbaar. Deze ondeelbaarheid houdt in dat alle onderdelen van een vergunning onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, derwijze dat zij niet kunnen worden afgesplitst van elkaar.

...

De opgelegde stedenbouwkundige voorwaarden worden daarbij gezien als onlosmakelijk deel van de stedenbouwkundige vergunning.

De voorwaarden waaronder een bouwvergunning wordt verleend, maken integrerend deel uit van deze vergunning. Er kan slechts sprake zijn van een vergund bouwwerk indien ook de voorwaarden waaronder de bouwvergunning voor dat bouwwerk werd verleend, werden nageleefd.

...

Een voorwaarde wordt door de vergunningverlenende overheid aan een vergunning verbonden, indien zij meent dat het aangevraagde op zich niet voor een vergunning in aanmerking komt, maar wel indien bepaalde voorwaarden worden nageleefd. Voorwaarden worden dus opgelegd om het aangevraagde project in aanmerking kunnen laten komen voor een vergunning.

In onderhavig geval is het duidelijk dat de opgelegde voorwaarde een onlosmakelijk deel uitmaakt van de vergunning en dat de vergunning zonder de voorwaarde van afbraak niet zou zijn verleend. De eerste vergunningsaanvraag voor dezelfde verbouwwerken werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen op 18.03.1980 (STUK 3 – bijkomende geïnventariseerde overtuigingsstukken). De voorwaarde van afbraak kan aldus niet worden afgesplitst van de stedenbouwkundige vergunning.

...

De uitvoering van de vergunning dd. 23.05.1980 houdt aldus vooreerst in dat ook de voorwaarden, verbonden aan de vergunning, dienden te worden uitgevoerd. Aldus diende de woning, heden gekend als [REDACTED] nr. 12, te worden afgebroken binnen de 6 maanden na het betrekken van de nieuwe woning [REDACTED] nr. 14.

Ten tweede blijkt dat de vergunningsaanvrager destijds zelf een vergunning voor de afbraak van de woning nr. 12 heeft aangevraagd, dat onderdeel expliciet niet uit de vergunning werd gesloten en dat aan de verleende vergunning uitvoering werd gegeven.

Er kan dus worden gesteld dat de vergunning dd. 23.05.1980 expliciet de afbraak van de woning nr. 12 vergunde en de afbraak niet enkel als een voorwaarde bij de stedenbouwkundige vergunning werd opgelegd.

De woning [REDACTED] nr. 12 werd evenwel nooit afgebroken, alhoewel de vergunde verbouwwerken wél werden uitgevoerd. Een uitvoering van de verleende vergunning voor het geheel (verbouwwerken nr. 14 en sloop nr. 12) houdt in dat de woning nr. 12, waarvan de afbraak destijds uitdrukkelijk werd aangevraagd en vergund, niet meer als vergund kan worden beschouwd door het uitvoeren van verbouwwerken aan nr. 14.

Dit aangezien de aanvraag expliciet betrekking had op de afbraak van de woning nr. 12 en mede een vergunning voor de afbraak van de woning werd verkregen. Deze vergunning werd vervolgens gedeeltelijk uitgevoerd, aangezien de woning nr. 14 overeenkomstig de vergunde plannen werd verbouwd.

Aldus kan de woning nr. 12 niet meer als een vergunde woning worden aanzien. Er werd voor de woning in feite een sloopvergunning, samen met de vergunning voor de woning nr. 14, verleend. Aangezien vergunningen één en ondeelbaar zijn, hield de uitvoering van de werken aan woning nr. 14 eveneens in dat de woning nr. 12 niet conform de vergunning werd uitgevoerd. De partiële uitvoering van de vergunning deed het vergund karakter van de constructie met name teniet, niettegenstaande het feit dat de woning nr. 12 de facto niet werd gesloopt.

Vermits uitvoering werd gegeven aan de vergunning voor sloop - en verbouwwerken na de inwerkingtreding van de gewestplannen, werden met betrekking tot een mogelijk destijds vergund geachte woning handelingen verricht die niet voldoen aan de voorwaarden van §1 en §2, eerste VCRO, zodat die handelingen niet door een vermoeden van vergunning zijn gedekt zoals artikel 4.2.14, §3 VCRO bepaalt, en in tegendeel het niet-vergund karakter eenvoudig kan worden afgeleid uit de partiële uitvoering door verbouwwerken aan woning nr. 14 en het nog steeds bestaan van woning nr. 12.

Ook indien de sloop van de woning nr. 12 slechts als een voorwaarde bij de vergunning dd. 23.05.1980 werd opgelegd en de vergunning aldus niet uitdrukkelijk voor de sloop werd verleend, quod non, kan dezelfde redenering worden toegepast, aangezien de vergunning in elk geval als één en ondeelbaar dient te worden beschouwd.
...

De verzoekende partij dupliceert:

“...

Het is niet omdat de afbraak van de woning nr. 12 binnen een termijn van zes maanden als voorwaarde of last voor de verbouwing van een andere woning (in casu nr. 14) wordt opgelegd, dat een niet-naleving ervan afbreuk kan doen aan het vergunde karakter van woning nr. 12.

Deze voorwaarde heeft namelijk betrekking op de woning gelegen aan de [REDACTED] nr. 14, maar een niet-uitvoering ervan kan nooit een reeds vergunde woning “onvergund” maken. Een vergunning is onbeperkt in de tijd.

Het feit dat de vergunde woning met nr. 12 niet werd afgebroken, terwijl de vergunning voor de woning met nr. 14 deze afbraak als voorwaarde binnen een bepaald tijdsbestek oplegde, kan hoogstens zijn repercussie hebben op het vergund karakter van de woning met nr. 14 maar nooit op het vergund karakter van de woning met nr. 12. In casu blijkt echter dat ook de woning met nr. 14 nu vergund is, nu ze gedekt is door het vermoeden

van vergunning. De overtreding van de voorwaarde, die aan een strikte tijdsbepaling was verbonden, werd immers nooit bij PV vastgesteld.

*Gelet op de vaststelling in het bestreden besluit waarbij uitdrukkelijk wordt erkend dat de woning gelegen aan de ■■■■ nr. 12 werd opgetrokken tussen 1919 en 1930, en dus in ieder geval voor de inwerkingtreding van de Organieke stedenbouwwet van 29 maart 1962, er een onweerlegbaar vermoeden van vergunning bestaat voor woning nr. 12. Deze zienswijze is correct gebaseerd op artikel 4.2.14 §1 VCRO.
..."*

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat de betrokken woning, gelegen aan de ■■■■ 12, is gebouwd in de periode van 1919 tot 1930.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het college van burgemeester en schepenen op 23 mei 1980 een bouwvergunning heeft verleend voor het "verbouwen van een woning", gelegen aan de ■■■■ 14. De vergunningsbeslissing vermeldt dat de vergunning wordt afgegeven onder de voorwaarde gesteld in het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar. De voorwaarde luidt dat de "bestaande woning", waarmee de woning aan de ■■■■ 12 wordt bedoeld, moet afgebroken zijn 6 maanden na het betrekken van de nieuwe woning. Op het plan die de verwerende partij voegt bij deze vergunningsbeslissing blijkt dat deze woning staat aangeduid als "af te breken gebouw".

Het wordt niet betwist dat de constructie, gelegen aan de ■■■■ 12, niet werd afgebroken en op heden nog steeds bestaat.

2.

Artikel 4.2.14 VCRO luidt als volgt:

"§ 1. Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden vóór 22 april 1962, worden voor de toepassing van deze codex te allen tijde geacht te zijn vergund.

§ 2. Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze codex geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie. Het tegenbewijs, vermeld in het eerste lid, kan niet meer worden geleverd eens de constructie één jaar als vergund geacht opgenomen is in het vergunningenregister. 1 september 2009 geldt als eerste mogelijke startdatum voor deze termijn van één jaar. Deze regeling geldt niet indien de constructie gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

§ 3. Indien met betrekking tot een vergund geachte constructie handelingen zijn verricht die niet aan de voorwaarden van § 1 en § 2, eerste lid, voldoen, worden deze handelingen niet door de vermoedens, vermeld in dit artikel, gedekt.

§ 4. Dit artikel heeft nimmer voor gevolg dat teruggekomen wordt op in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissingen die het vergund karakter van een constructie tegenspreken."

Zoals reeds vastgesteld onder het vorige randnummer blijkt dat het woonhuis, gelegen aan de ■■■■ 12, een “bestaande constructie” is, waarvan niet wordt betwist dat ze is opgericht vóór 22 april 1962.

Aan de voorwaarde van § 1 van de aangehaalde bepaling is derhalve voldaan, hetgeen impliceert dat deze woning in principe dient beschouwd te worden als geacht vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing (§ 4). Bovendien heeft het geacht vergund zijn, zoals bepaald in § 1, geen betrekking op handelingen verricht aan de constructie die niet aan de voorwaarden van § 1 en § 2 voldoen (§ 3).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de gegevens van het dossier blijkt dat “het ten allen tijde geacht vergund zijn” van de woning gelegen aan de ■■■■ op grond van artikel 4.2.14, § 1 VCRO, wordt tegengesproken door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing.

Evenmin grondt de verwerende partij de bestreden beslissing op het feit dat na de oprichting van de woning tussen 1919 tot 1930 handelingen zijn verricht die niet aan de voorwaarden voldoen van artikel 4.2.14, § 1 en § 2 VCRO.

3.

Aangezien uit het hierbovenstaande blijkt dat de woning gelegen aan de ■■■■ 12 voldoet aan de voorwaarden van artikel 4.2.14, § 1 VCRO en niet blijkt dat § 3 of § 4 van deze bepaling toepassing vindt, kon de verwerende partij niet op goede gronden beslissen de betrokken woning te beschouwen als “niet vergund geacht”.

Aan de voorgaande conclusie wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat de betrokken woning niet werd afgebroken na de voormelde vergunningsbeslissing van 23 mei 1980, alhoewel het afbreken ervan deel uitmaakte van het uitvoeren van deze vergunningsbeslissing. Het niet (volledig) uitvoeren van deze vergunning belet immers niet dat moet vastgesteld worden dat de constructie voldoet aan het vermoeden van vergunning zoals bepaald in artikel 4.2.14, § 1 VCRO.

Het middel is gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 8 mei 2012, waarin wordt beslist de woning van de verzoekende partij te beschouwen als “niet vergund geacht” en als “niet vergund geacht” op te nemen in het vergunningsregister”.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 9 januari 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Ingrid VAN AKEN

Nathalie DE CLERCQ